

нѣма свободни мѣста. Затова мнозина се при-
 нуждаватъ да отиватъ въ странство, тамъ да
 работятъ. Не е въпросъ да напуснешъ отече-
 ството си, но предварително трѣбва да знаешъ,
 за каква работа си способенъ. Като се пода-
 ватъ на подражаване, нѣкои отстъпватъ отъ
 своето предназначение и изучаватъ предметъ,
 който не имъ се подава. Всѣки трѣбва да знае,
 какво може самъ да направи, а не какво дру-
 гитѣ хора правятъ. Като попадне на това, за
 което е предназначенъ, за него непременно ще
 се намѣри мѣсто. За всѣки човѣкъ е опредѣ-
 лено едно мѣсто въ живота. Намѣри ли пред-
 мета, върху който трѣбва да работи, непре-
 мѣнно ще намѣри своето мѣсто. При това, всѣ-
 ки трѣбва да работи така, че самъ да е до-
 воленъ отъ работата си, да не очаква одобре-
 нието на хората. Нима работата, която Хри-
 стосъ свърши, се одобри отъ хората? На вре-
 мето малцина я одобриха, но следъ две хиляди
 години много хора станаха Негови последова-
 тели. Обаче, Христосъ бѣше доволенъ отъ
 своята работа.

Мнозина искатъ да бждатъ като Христа.
 Нѣма по-лесно отъ това, никой не имъ прѣчи
 да бждатъ като Христа, но за себе си, а не
 за хората. Първо, човѣкъ трѣбва да изработи
 образа на Христа за себе си и после да го
 представи на хората. На времето си и Христосъ
 не бѣше признатъ отъ хората, за това Го раз-
 пнаха. Римската власть гледаше на Него като на
 неблагонадежденъ и опасенъ човѣкъ. Наисти-